

πρὸς ἐμὲ, περὶ τὰς δύο τὸ πρωί· εἰς τοῦτον εἶπα, “Εἶναι τέσσαρες ἡμέραι, ἀποῦ μὲ βλέπεις ταραγμένον καὶ ἀγρυπνοῦντα· ἡ αἰτία ἦτον, ὅτι πέντε πνεύματα, τὰ ὅποια τώρα εὐρίσκονται εἰς τὸν κοιτῶνα μαζῆ μου, ἐφοβέριζαν νὰ μὲ θανατώσωσιν, ἂν ἤθελα φανερώσειν εἰς κανένα τὴν παρουσίαν των, ἢ ἂν ἐκοιμώμην· ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀγρυπνίαν· ὅθεν σὲ εἰδοποιῶ, καὶ τώρα ἰδοὺ τὰ προκαλῶ· ὅ,τι ἐμποροῦν, ἄς μὲ κάμωσι.” Τοιοῦτοτρόπως μετεχειρίσθην κατ’ αὐτῶν ὅλας μου τὰς δυνάμεις· μολοντί δὲ ἀκόμη μ’ ἐφοβέριζαν, ἐκοιμήθην ὅμως κάλλιστα τὴν ἀκόλουθον ἔτι τὰς ἐφεξῆς νύκτας, ἂν καὶ ἔμειναν εἰσέτι μαζῆ μου ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, νύκτα καὶ ἡμέραν.

ΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

ΠΑΙΔΙΟΝ τι εἰς τὴν Κίναν, τὴν ἡλικίαν ὀκταετές, ἔδωκεν ἰσχυρὸν δείγμα νικῆς ἀγάπης, τὸ ἐφεξῆς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν τόσοι πτωχοὶ, ὥστε δὲν εἶχαν ν’ ἀγοράσωσιν ἓνα κωνοπολόγον. Ὁ δυστυχὴς παῖς ἐπροσπάθησε κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ ὑπερασπίσθῃ τοὺς γεννήτορας αὐτῆ ἀπὸ τὰ ἀλγεῖνά δαγκάματα τῶν ἐντόμων τούτων, πλὴν εἰς μάτην. Τελευταῖον, τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ μέθοδος αὕτη. Ἀφοῦ ἐπλαγίασαν οἱ γονεῖς του, ἐκάθισε πλησίον τῆς κλίνης, ἐξεδύθη ἕως τὴν μέσην, καὶ ἀφῆκε τοὺς κώωπας νὰ καθίζωσιν ἐπάνω του, χωρὶς νὰ τοὺς διώχῃ. “Ὅταν χορτάσωσιν,” εἶπεν, “ἀπὸ τὸ αἷμά μου, θέλουν παύσειν τοῦ νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς γονεῖς μου.” Τόσον μεγάλας θυσίας ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ ἀληθὴς φιλοστοργία!

Ἀλλὰ τὰ νικῆα χρῆ εἰς τὴν Κίναν διαρκοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γεννητόρων. Καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πένθους, τὸ ὅποιον διαρκεῖ εἰκοσιεπτὰ μῆνας, δημόσιοι ὑπουργοὶ δὲν συγχωροῦνται νὰ ἐκτελῶσιν ἔργον ὅποιονδήποτε. Συμβαίνει πολλάκις νὰ ἐξοδεύῃ μία οἰκογένεια εἰς τὴν ἐπικηδεῖον πομπὴν τοῦ γονέως ὅλην τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ἀφεθεῖσαν· καὶ ὅποταν δὲ τέκνα στερῶνται τοῦ τρόπου νὰ θάψωσι προσηκόντως τὸν πατέρα των, φυλάττουσιν χρόνους τινὰς τὴν νεκροθήκην αὐτοῦ. Αἱ παρατηρήσεις αὗται θέλουν χρησιμεύειν πρὸς διασάφισιν τοῦ ἐφεξῆς διηγήματος.

Ἀνθρώπος τις, συλληφθεὶς δι’ ἐγκλημά τι, τὸ ὅποιον ἐκατηγορεῖτο ὅτι ἐπραξεν, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Λουναγκίνον. Τὸ καταφύγιον αὐτοῦ ἀνεκαλύφθη, καὶ φυλακωθεὶς ὁ Λουναγκίνος ἔμελλε νὰ κριθῆ· τότε ὁ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφός, ἐκβὰς εἰς τὸ μέσον, “Ἐγὼ,” εἶπεν,

“εἶχα κρυμμένον τὸν δραπετήν, ἔ ἀκολούθως ἐγὼ πρέπει ν’ ἀποθάνω, καὶ ὄχι ὁ ἀδελφός μου.” Ὁ Λουναγκίνος, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐδηλοποίησεν ὅτι αὐτὸς μόνος ἦτον ἔνοχος, καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε ψευδῶς κατηγορήσειν αὐτὸς ἑαυτὸν. Ὁ δικαστὴς ἠρώτησε τὸν νεανίσκον τόσον ἐντέχνως, ὥστε νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς ἀντιφάσεις, καὶ τέλος τὸν ἠνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην. “Φεῦ!” εἶπε, “πολλὰ δυνατὰς αἰτίας εἶχα διὰ νὰ πράξω οὕτω· πρὸ πολλοῦ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μας, καὶ ἀκόμη δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ τὴν θάψωμεν.” Ἐχομεν προσέτι καὶ ἀδελφὴν ἀνύπανδρον. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου μόνον δύναται νὰ προβλέψῃ διὰ τὰς ἀνάγκας ταύτας· ὥστε ἤθελεν εἶσθαι καλλήτερον ν’ ἀποθάνω ἐγὼ ἀντὶ αὐτοῦ. Δέομαι, λοιπὸν, πιστεύσετε τὴν μαρτυρίαν μου.” Μεγάλως ἐκινήθη ὁ κριτὴς ἀπὸ τὰ λόγια ταῦτα· ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τοῦτο νικῆς καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ὑπέρτατον δικαστήριον, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐσυγχώρησε τὸν ἔνοχον.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΕΙΣ.—Τὸ 1784 ἐξέδωκε διάταγμα ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, διὰ νὰ συναθροισθῶσιν ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὅλοι οἱ γέροντες εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν του· μ’ ὅλον τοῦτο, καθ’ ὅλην τὴν ἐκτεταμένην αὐτοῦ ἐπικράτειαν, καὶ ἀπὸ πληθυσμὸν λογαριαζόμενον εἰς περίπου 300,000,000, τὲς σαρ ες μόνον ἠμπούρεσαν νὰ εὐρεθῶσιν ἐπέκεινα 100 ἐτῶν ἡλικίας. Εἰς τὴν Σβεκίαν, ἣτις λογίζεται ὑγιεινὸς τόπος, ἦσαν, κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ 1815, εἰς πληθυσμὸν 2,465,066, μόνον 9 ἑκατονταετείς, 1 δηλαδὴ εἰς περίπου 270,000. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ 1821, εὐρέθησαν, εἰς πληθυσμὸν 9,830,461, 168 ἑκατονταετείς, 1 δηλαδὴ εἰς 58,514· εἰς τὴν Οὐαλλίαν, εἰς πληθυσμὸν 700,210, 21 ἑκατονταετείς, ἢ 1 εἰς 33,343· εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς πληθυσμὸν 1,956,706, 102 ἑκατονταετείς, 1 δηλαδὴ εἰς 19,183· εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, τὸ 1824, εἰς πληθυσμὸν 6,801,827, 349 ἑκατονταετείς, ἦτοι 1 εἰς 19,833. Εἰς τὴν πολιτείαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Νέαν Ἀμφυρίαν, ὑπῆρχαν, τὸ 1823, εἰς πληθυσμὸν 244,161, τοῦλάχιστον 12 ἑκατονταετείς· 1 δηλαδὴ εἰς 20,000. Λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσάφειν, ἀρχιχειουργοῦ εἰς τὸ ἐν Αἰγύπτῳ Γαλλικὸν στράτευμα, ὅτι εἰς τὴν πόλιν Κάιρον ἦσαν τὸ 1800, 35 ἑκατονταετείς· 1 δηλαδὴ εἰς 11,428, εἰς ὑποθέσωμεν τὸν πληθυσμὸν ἀναβαίνοντα εἰς 400,000.

Ὁ ναὸς τῆς Τιμῆς πρέπει νὰ ἦναι ἀνοικτός δι’ ὅλους, ὅσοι διεβήσαν τὸν ναὸν τῆς Ἀρετῆς.